

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 33 (405)

П'ятниця, 19 жовтня року.

Виходить раз на тиждень

Ціна 2 коп.

Сто карбованців за кращу назву газети!

З 25 жовтня після розширеного засідання вченої ради інституту газета «За інженерні кадри» має набути нового статусу — вона не буде органом парткому, ректорату, профспілкових та комсомольського комітетів, а стане просто щотижневою газетою колективу ВПІ з підпорядкуванням великій раді інституту і звітністю перед нею. Редактора газети, природно, теж затверджуватиме вчена рада.

При обговоренні цього питання на ректораті 12 жовтня висловлено побажання змінити таку назву газети на милозвучнішу, бажано з одним словом у титулі. Ректор Б. І. Мокін виділив сто карбованців на преміювання того, чия пропозиція буде прийнята. Таким чином, оголошується конкурс. Кожен, хто хоче взяти в ньому участь, свої пропозиції з означенням місця роботи чи навчання, прізвища, імені й по-батькові може приносити чи надсилати до редакції газети, яка поки що називається «За інженерні кадри», в кімнату 0220 або дзвонити по телефону 4-74-17 чи 2-68.

В РЕКТОРАТІ

На ректораті 12 жовтня Б. І. Мокін говорив про подальше впровадження української мови в інститутське життя. Настала пора переходити на українську спілкування деканатів з усіма підлеглими й залежними від них службами. В грудні тим деканам, які зволікатимуть цей процес, на тридцять відсотків зменшиться оплата по надбавці. Повністю на рідну мову викладання інститут має перейти в 1994 році і здійснювати цю програму треба методом послідовних наближень.

Ректор виступив з пропозицією внести на розгляд розширеної вченої ради 25 жовтня зміни до

Статуту по переходу інституту на бакалаврсько-магістерську форму навчання. Пропонується також студентів, відчислених свого часу за неуспішність, знову приймати назад тільки на платну форму навчання — 60 карбованців у місяць за стаціонар, 45 — на вечірньому і 30 — на заочному. Студентам з платною формою навчання пропонується дозволяти перездачу екзаменів тільки за додаткову оплату.

На пропозицію Б. І. Мокіна ректорат прийняв рішення завести безкоштовно по два ящики яблук нового врожаю тим ветеранам праці, які нині не працюють в інституті і не мають великого достатку.

ВІДЛУННЯ ТРЕТЬОГО СЕМЕСТРУ

Студентський будівельний загін «Авангард» з МБФ — один з кращих в інституті. У селі Іванівка Вінницького району він успішно споруджував колгоспний цегельний завод.

На знімку: борець загону Віктор Паращенко. Фото С. Лісового.

ІДЕЇ І ПОШУКИ

Нарешті зроблено прорив у нашій товстій застійній оболонці і ми виходимо на шлях пошуків ефективних, різноманітних форм науково-технічного прогресу.

Досвід передових країн, з якими все активніше і глибше знайомимось, переконує, що наше виробництво зможе одержати відчутний стимул для розвитку, якщо зуміємо об'єднати в одну систему, один комплекс і науково-технічні, і впроваджувані організації. Маються на увазі, так звані, технологічні утворення (технополіси і технопарки), коли поряд, на одній території, групуються наукові заклади і дослідно-виробничі підприємства різного профілю. Мало того, на цій території повинна діяти добре налагоджена соціальна сфера, зосереджено все, що необхідно людині для праці, відпочинку, задоволення культурних і побутових потреб.

Тоді максимально поліпшуються можливості для контактів між людьми, утворюються найкращі умови для реалізації намічених наукових і виробничих програм. В ідеалі технологічне об'єднання типу парк для середнього міста — це технічний вуз, оточений невеликими підприємствами (впроваджуваного характеру, котрі й повинні реалізувати ідеї вчених, плюс розвинута соціальна сфера — невідмінний супутник в будь-якій діяльності людини. Крім того, техно-

Вчені за технопарк

поліс чи технопарк передбачають необхідні контакти з зарубіжними спеціалістами.

Сприятливі умови для створення технопарку має наш обласний центр. Це дозволяють зробити, насамперед, природні умови, значний науково-технічний потенціал, достаток робочої сили. Вималявуться і профіль виробництва — наукомісткий. У місті, причому переважно в одному районі — на Вишеньці, засереджено кілька підприємств приладобудування. Це — об'єднання «Термінал», ВЗРТА, «Модуль» та інші. Є і великий технічний вуз — наш політехнічний інститут. Отже, вже нині існують головні, так би мовити, складові для створення технопарку. Не вистачає тільки в достатній мірі налагодженої соціальної сфери.

Мені довелося побувати у місті Томську, де вже діє технологічний парк. Він об'єднує інтереси вузів, НДІ області і являє собою регіональну форму з нових технологій, комерції і міжнародних зв'язків. Основне призначення — прискорити процес нововведень в народному господарстві. Його головні напрямки: інформаційно-рекламна діяльність, підготовка і перепідготовка кадрів, виробничо-дослідна і зовнішньополітична діяльність.

Що треба нам, аби на Вишеньці заснувати технопарк? Насамперед, поси-

ти дослідне виробництво, створити і розвинути службу маркетингу. Потрібні також виставка-ярмарок промислової продукції, готель, офіси, заклади громадського харчування, побуто тощо.

Усе це по плечу нашому місту. Який же конкретний ефект дасть Вінниця технопарк? По-перше — екологічний. З'явиться більше наукомістких, ресурсозберігаючих виробництв — поменшає димарів, шкідливих відходів, збільшиться кількість робочих місць.

Дальшого розвитку набере система науково-технічних, культурних і гуманітарних закладів, створюватимуться кращі умови для використання, так званої, сірої речовини (мозку).

Виходячи з сказаного, вчені нашого інституту дійшли до висновку, що Вінниця має стати технопарком. Їх силами розроблені перші на черзі такого об'єднання, а також звернення до депутатів обласної Ради, громадськості міста Вінниці, яке друкується нижче.

С. ТКАЧЕНКО,
проректор з наукової роботи, доктор технічних наук, професор.

Дорогі товариші! Ми, ініціативна група наукових співробітників Вінницького політехнічного інституту, проаналізувавши стан політичної і економічної ситуації в

країні, республіці, області, щиро бажачи взяти активну участь в оздоровленні економіки області, вважаючи необхідним поліпшувати соціальний і культурний рівень життя, усвідомлюючи, що подальший розвиток міста Вінниці можливий тільки в напрямку виробництва наукомісткої, ресурсозберігаючої, передової в країні і в світі продукції, беручи до уваги, що умови життя у Вінниці створилися відносно комфортні, екологічно чисті, враховуючи світовий досвід розвитку науки і техніки і ясно розуміючи, що в умовах ринку необхідно розраховувати на свої здібності і можливості, і на республіканському та союзному ринку нашому регіону необхідно діяти єдиним комплексом, заявляємо про свою готовність докласти всі сили і знання для формування у Вінниці ТЕХНОПАРКУ.

Звертаємося до вас за всебічною підтримкою в організаційній і економічній сферах, у виділенні зручної адміністративної будівлі з постійно-діючим висотавочним залом.

Висловлюємо намір негайно підготувати і провести загальноміську конференцію наукової, виробничої і культурної громадськості з метою розробки програми найближчих і перспективних завдань.

Звернення підписали провідні науковці інституту.

АНАТОМІЯ ПРОБЛЕМИ СТУДЕНТСЬКЕ САМОУПРАВЛІННЯ

Отже, студент — не дитина і поводитися з ним, як з дитиною — елементарний гріх. Істина це прописна, знають її, без сумніву, всі, однак, продовжують ставитись до вісімнадцяти-двадцятилітніх так, наче їх постійно треба водити за руку.

Тим часом, основною підвалиною перебудови вищої освіти є обов'язкова самостійність кожного, його власні думки і громадянські позиції. То ж не дивно, що в червні 1987 року Мінвуз СРСР, ЦК ВЛКСМ і ВЦРПС прийняли постанову «Про першочергові заходи по розширенню участі студентів в управлінні вузами».

Відтоді минуло вже багаторіччя, а позазак постанови пишуться і приймаються для того, щоб їх виконували, то вельми цікаво, як діла з цією справою в нашому інституті, чи прижилась вона, чи дала реальні плоди і результати, чи, може, активність, котра впроваджується за наказом, так і залишається активністю паперовою?

В нашому інституті впроваджувались такі елементи самоуправління: не менше четвертої частини складу вчених рад вузу і факультету становлять студенти; не менше третини — увійшли в розширені ради при виборі ректора і деканів; на факультетах впроваджено анонімне анкетування професійних і особистих якостей викладачів; групи самі обирають старост, подають у ректорат мотивовані міркування з питань покарання чи відчислення їхніх товаришів за вчинки, не зв'язані з успішністю, при видачі характеристик і рекомендацій для навчання в аспірантурі; працюють учбово-виховні і стипендіальні комісії, студради в гуртожитках і т. д. і т. п. Іншими словами, вже виробилась певна структура самоуправління, але наскільки ж вона ефективна?

Ось на це питання і мало відповісти спеціальне соціологічне дослідження, яким охопили 655 студентів других-третьох курсів навчання, що становить 40 процентів їхнього складу. Загалом аналіз громадської думки з цієї проблеми досить-таки невтішний: 75 відсотків опитаних заявили, що відколи навчаються, питань самоуправління не обговорювали, а більше 75 процентів не бачили цього управління на своїх факультетах або й не знають, що це за штука.

Ясна річ, що самоуправління сильно бракує гласності, агітації і пропаганди, хоч є у нас своя телестудія, своє радіо, які, на жаль, мертві. Мало працюють в цьому плані комсомол і студентська профспілка, перестали виходити стінні газети, погасли прожектори і блискавки, мало пише про це інститутська багатотиражка.

Здається, найбільшу питому вагу в організації самоуправління повинні б займати студентська профспілка і комсомол, але, саме їм, як не дивно, студенти висловили свій востанок недовір'я.

Які ж фактори стримують впровадження самоуправління? 40 процентів респондентів заявляють: «Пасивність і незацікавленість самих студентів».

В чому ж причини пасивності? На погляд лабораторії соціологічних досліджень, в зайвій централізації, що є путом для розвитку активних начал; в недовір'ї правового регулювання студентської молоді, в результаті чого багато питань вирішують не самі студенти, а вузьке коло керівних осіб або й одна людина; слабкими зв'язками інститутських органів управління з студентами; недостатньою гласністю, формалізмом.

Чим, скажімо, студент доби перебудови відрізняється від студента застійного часу? Відповідають так: «Він став сміливішим у розмовах, але його як не слухав ніхто, так і не слухає й досі».

Мало хто зі студентів знає власні права і права своїх органів самоуправління, нарікають також на відсутність реальних прав, опір адміністрації, власну некомпетентність при розв'язанні багатьох практичних завдань життєдіяльності факультетів.

Найбільшого студентське самоуправління могло б досягти в організації учбового процесу, хорошою школою могли б стати і гуртожитки, якби їхні мешканці по-справжньому стали тут повними господарями. Половина респондентів, принаймні, переконана в цьому.

В заключній частині анкети ми запитали студентів, чи вірять вони в те, що самоуправління буде сприяти піднесенню активності життєвої позиції молодих? «Цілком упевнені» — такою була відповідь тридцяти семи процентів опитаних; «Важко сказати», — відповіли 41 процент, «Не зовсім упевнений в цьому», — сумнівається решта 22 відсотки студентів.

М. СИНЕЛЬНИК,
Ж. ХЛИСТОВА,
працівники лабораторії соціологічних досліджень.

Б.І. МОКІН

ДЕВ'ЯТЬ ДНІВ У КАНАДІ

День перший.

ПОНУ зі спростування чутки, яка розповсюджена серед студентів та викладачів Інституту, і суть якої полягає в тому, що в московський аеропорт «Шереметьєво-2» сьогодні дістатись можливо, лиш ризикуючи життям, і тільки на таксі, заплативши 150 карбованців. Насправді, це зовсім не так. О дев'ятій годині ранку в неділю, 23 вересня, до готелю «Університетський», де я мешкав, під'їхало, замовлене напередодні, таксі і за 40 хвилин доставило мене в аеропорт. Заплатив по тарифу — 12 карбованців. А о 13-й 40, теж за графіком, літаком «Аерофлоту» ІЛ-62 я вилетів до Монреалю. Хочу додати, що, крім таксі, в «Шереметьєво-2» можна доїхати, затративши не більше години, автобусами: від станції метро «Річковий вокзал», «Планерна» та автобусом-експресом від центрального аеровокзалу.

Політ, під час якого двічі годували, причому так, що нормальній людині з'їсти все було не під силу, тривав 9 годин 10 хвилин без проміжних посадок, і, оскільки різниця в часі складає 8 годин, то о 14.50 за місцевим часом того ж таки дня я ступив на канадську землю, в Монреальському аеропорту «Міратель».

І ось тут на мене чекала перша несподіванка — виявилось, що продовжувати політ далі до Торонто, столиці провінції Онтаріо, мені треба з іншого аеропорту, який розташований за 70 км від «Мірателя». А для того, щоб туди дістатись, необхідно було мати канадські долари, чи іншу валюту. А їх у мене не було, оскільки жодного карбованця мені не поміняли, незважаючи навіть на те, що я їхав на запрошення президента університету у Ватерлоо, міста, розташованого в 100 кілометрах від Торонто. І тільки завдяки професорові університету в Ватерлоо Іванові Вініцькому, з ініціативи якого президент університету Дуглас Райт запросив мене ознайомитись з постановкою вищої освіти в Канаді, я зміг подолати труднощі з переїздами. Мене зустріли в Мон-

реалі і посадили у літак до Торонто канадець українського походження Богдан Маців, а звідти вже сам професор Іван Вініцький привіз до себе додому в Ватерлоо. До речі, того вечора він сам прилетів аж з Японії, де брав участь в роботі наукового симпозиуму.

Слід зазначити, що, як при вильоті із Монреалю, так і при посадці в аеропорту Торонто, на мене чекали ще й інші сюрпризи, запрограмовані «Аерофлотом». Приміром, в Монреалі, мого привітати не виявилось в списках пасажирів літака, на який мені в Москві продав квитка «Аерофлот». Тому канадці відправили мене в Торонто іншим рейсом, отже, потрапив туди в інший час, і Михайло та Оксана Вініцькі — діти професора, котрі приїхали зустріти мене, зумили зробити це лише через півтори години після прильоту.

Якщо до цього додати, що і в Монреалі Богдан Маців зустрів мене не відразу, а також те, що я зовсім не володію англійською мовою, то говорити про гарний настрій не доводиться. І тільки тепла зустріч родиною Вініцьких розвіяла кепські почуття.

Закінчити розповідь про перший день перебування в Канаді я хочу коротким описом домішки професора Івана Вініцького, в якій я провів першу ніч, а потім ще три із дев'яти, і яку, як я переконався, можна вважати типовою для канадської сім'ї, де є 2—3 дітей.

Насамперед слід відзначити, що типова канадська сім'я живе в окремому будинку, який має два або три поверхи. Правда, один поверх може бути фактично нульовим, оскільки майже весь він знаходиться під землею. В будинку професора Івана Вініцького на цьому поверсі розмістилася велика бібліотека. Тут — стелажі з книжками та журналами, письмові столи професора та його дружини — магістра Іроїди Вініцької, персональний комп'ютер із солідною пам'яттю. На цьому ж поверсі є також кімната регулювання температури в будинку, де

змонтована система автоматичного керування потоками гарячого чи холодного повітря, що надходить в усі кімнати за допомогою безшумного компресора. Включається він за командою датчика температури.

Гарячим повітрям стає, проходячи через електричні нагрівачі, які також включаються в роботу автоматично при зниженні температури нижче заданого рівня.

Звичних для нас батарей парового опалення в канадських будинках немає. Є щільні невеликі вздовж стін, з яких знизу вгору і надходить гаряче чи холодне повітря, залежно від пори року.

На першому поверсі (справжньому) розміщена вітальня, велика зала, спальня, дві кімнати для дітей, кухня, великий блок гігієни та санітарії. Всі стіни в кімнатах та коридорах обшиті деревом — в жодному будинку Канади я не бачив звичної для нас шпалери, накату, або побілених стін чи стель — тільки пофарбоване дерево. Тому в них зовсім відсутня радіація. На стінах висять тільки картини. Килими використовуються лише на підлозі. Бокова стіна зали, що виходить у двір, скляна. Двір відгороджено від вулиці гаражем на дві автомашини. На моє запитання: «Навіщо вам дві машини?» — професор відповів: «Коли я на одній підїхав, то дружині, що ж, пішки йти?».

Взагалі, в Канаді кожна доросла жінка має автомобіль, і за кермом бачив жінок не менше, ніж чоловіків. Не бачив я також будинків, біля яких чи в гаражах стояли б у вечірню пору менше, ніж два автомобілі. До речі, на ніч в Ватерлоо гаражів не зачинають на замок, як і автомобілів, залишених на стоянках.

Щоб не повертатись більше до «астрономічної теми», на завершення першого репортажу, скажу додатково, що в Канаді велике розмаїття марок автомашин, оскільки в цій країні є дочірні фірми усіх відомих автомобільних концернів Америки та Японії, а також магазини по їх продажу.

(Далі буде).

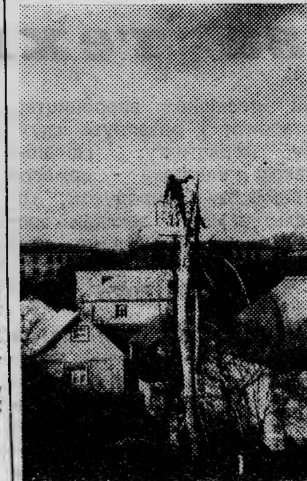
СМЕРТЬ ДЕРЕВА

З вікон своєї хати наш фотореспондент Степан Лісовий робив сотні знімків цієї берези. Вона йому подобалась тим, що була найвищою серед усіх навколишніх дерев, давала широку, розлогу тінь, коли дуже спекотне сонце, і горіла білим світлом тоді, коли заступала похмура, сльотва осянь чи збиралися хмари і надворі робилось темно. Іншими словами, оно фотографував любимо спочити на березі і він знав про неї справжню фотографію.

Того дня, коли сталась трагедія, Степан Степанович глянув за звичкою у вікно і побачив, що біля дерева стоїть машина з колісним підйомником і в ній чоловік, озброєний механічною пилюкою. Намірюючи не викликає сумніву, іншого можна було б зупинити навіть жартівливими словами: «Ой, не рій носу, бо хороша, не губи красу — дуже прощу я». Когось іншого, але не цього. Цього Степан Степанович знав добре і просити його не було сенсу — все одно не послухається. Він, можливо, й вирішив зрізати березу саме тому, що подобалась багатьом.

Нема тепер білого дерева перед вікном Степана Лісового. Зосталась тільки фотографія про його вроду. Вітра, звичайно, невелика, але все одно це водорозділ між добром і злом, світлом і тінню.

В. ІВЧУК.

ПЕРЕБУДОВА

І ЛЮДИ

Ім'я професора Ленінградського університету, народного депутата СРСР, голови Ленради Анатолія Олександровича Собчак, напевне найпопулярніше в місті на Неві. Ще коли місце голови було вакантне і «Ленінградська правда» попросила читачів назвати можливих кандидатів, то з 40 чоловік, котрі подзвонили протягом години, 22 назвали «Собчак». Але, мабуть, не знайдеться в місті жодної людини, яка б йому позаздрила.

Екологічна катастрофа, необжиті будівлі, стан будинків, вулиць, пам'яток — тільки частина проблем. Зростаюча злочинність, наркоманія, протитуція, спекуляція, як снігова куля, обрушилась на нову міську раду і його голо-

ву. І як удари в спину: страйки транспортників, наслідки антиалкогольної кампанії, тютюновий бум, а також такі непопулярні заходи, як впровадження цілого ряду талонів, не підносять авторитету нової влади і її голови.

Анатолій Собчак закінчив Ленінградський університет. За весь час навчання не мав жодної четвірки, але, незважаючи на свій червоний диплом, не зміг залишитися в аспірантурі, оскільки не мав ленінградської прописки... Поїхав у Ставропольський край, про що, між іншим, не шкодує. І лише потім обміняв двокімнатну квартиру на кімнату в ленінградській комунальній будівлі юристом і спеціалістом в галузі житлового права. А. Собчак вважає, що сьогодні вкрай потріб-

но впровадити нову житлову політику, яка передбачає, що людина повинна бути власником свого житла, що відповідає принципам соціалістичної справедливості. Сьогодні місто отримало статус вільної економічної зони. Це дає можливість підприємствам, розташованим на його території, вийти з підпорядкування міністерств і відомств, діяти в якості самостійних, економічно і юридично незалежних виробників, які можуть співробітничати, створювати спільні підприємства, а також сприяти умови для вкладення іноземного капіталу...

У найкоротші строки нам треба розв'язати два завдання, — говорить А. Собчак. — По-перше, перетворити Ленінград з центру військово-про-

мислового комплексу, яким він є сьогодні, в центр культури, науки і виробництва товарів масового вжитку. Для цього доведеться вирішити долю недобудованих об'єктів: про давати їх тим, хто запропонує найбільш вигідні для міста умови. Вирішити долю тих підприємств, які економічно нерентабельні або становлять екологічну загрозу.

Нинішній склад міської ради, в якому більшість місць належить прихильникам радикально-економічних і політичних реформ, збирається впровадити у життя ідеї багатопартійності, класового співробітництва, пріоритету загальнолюдських цінностей.

(З газети «Советская молодежь», Латвія).

ЛІКВІДАЦІЯ...

Ці партійні «офіси» схожі один на одного, як близнята. Кращі будматеріали — мармур, граніт, фарфор йшли на зведення приміщень обкомів, міських комітетів, райкомів правлячої партії. Порівняйте, приміром, будинок Ленінського райкому партії, що на проспекті Космонавтів, з приміщенням дитячої поліклініки, що поряд на вулиці Артоболевського. Райком, наче білий корабель, що пливе посеред моря квітів. Троє високих дубових дверей, оббитих міддю, широкі гранітні сходи, величезні портали, світлі холи, покриті нагадувати відвідувачів, куди він прийшов. А на дитячу поліклініку соромно й дивитись. Навіть стіни будівельники не спромоглись побілити — одні брудні плями на голій цегляній кладці.

Так було: партії — все найкраще! Тож, дивно побачити замість престижних чорних «Волг» біля парадного під'їзду до непристойності прості грузовики, на які зносять різне майно. Рішенням пленуму міської партії районний комітет ліквідується. Виносяться на двір масивні сейфи (не одна персональна справа чекала тут непередбаченої участі). А ось волохити спортивну шафу, громіздкого годинника, який ще вчора відліковував тут час, наповнюючи чийсь кабінет мирним туманом маятника. М'які килими східної роботи плывуть опустілими коридорами до виходу.

Так, де-юре райком партії вже не існує. На фронті зникли вивіски. Залишилися тільки райвиконкомівські, комітету народного контролю і райкому комсомолу. Ці організації, наче осиротіли, втратили гудувальника.

Втім, не будемо драматизувати становище. Крім де-юре, є ще де-факто. На перших двох поверхах і справді, начебто нікого нема, але поверхом вище життя йде своїм порядком: чути голоси в кабінеті завідувачого загальним відділом М. І. Лісінчука, в кабінеті інших партійних функціонерів, в приймальні першого секретаря. А ось і він сам — М. Ф. Костін твердою ходою про крокував до свого кабінету, на ходу кинувши секретарці: «Я зайнятий».

Авжеж, для сторонніх відвідувачів він завжди був зайнятий.

А поговорити з першим (він же — голова ліквіду) кінце потрібно. Ну, не з ним, то з іншим відповідальним працівником. Бо читачам газети зовсім не байдуже, що діється в партійній організації, як виконується рішення пленуму, кому перейде приміщення, що має вивільнитись, як будуть трудовлаштовані райкомівські працівники.

З цими питаннями і прийшов сюди. Та завдання виявилось непростим. Першого відкоша дістав від М. І. Лісінчука, який довго оцінював відвідувача і врешті дав зрозуміти, що від нього марно чекати інформації, порадив звернутися до «самого». Але й Микола Федорович Костін говорив з кореспондентом не захотів.

Ну, що ж, можна зрозуміти цих людей. Мабуть, до смерті набридли їм газетяри. Просто, остогидли своїми інтерв'ю. І вони, і демократи, і неформали, і всі інші, які такі дооцінили свого — ліквідації цього теплого гнізда, цієї задушливої бюрократичної ланки партійного апарату. З якою б насолодою цей непохитний, як монумент, партійний функціонер підняв телефонну трубку і мовив «кому слід», щоб «зайнялись мною», «що є думка»...

Гепер він тільки роздратовано зміряв мене з ніг до голови і відвернувся, давши зрозуміти, що розмова закінчена.

І все ж, поговорити вдалось, правда, не з керівниками, а рядовими працівниками. Від них дізнався, що ліквідація фактично торкнулася тільки машиністок, секретарок, інших неноменклатурних кадрів, перед якими гостро поставилась проблема трудовлаштування.

Нас чекає безробіття, — скрушно каже молода жінка, що розбирає папери в одній з кімнат. — Усюди йде скорочення штатів. Навіть досвідчених друкарок ніде не приймають.

Звісно, «першим особам» думати про це не доводиться — для них за резервовані «запасні» місця. Приміром, М. Ф. Костін вже пересів на «заброньоване» для нього положення про сумісництво в Радах крісло «районного президента». В тому ж таки приміщенні...

Своєрідно вирішується питання з передачею приміщення. У молодіжній газеті «Комсомольське плем'я» повідомлялося, що частину будинку займе міська дитяча стоматологічна поліклініка. Та ця інформація не відповідає дійсності. Навіть головний лікар згаданого поліклініки поняття про це не має. Більш компетентними виявились господарі кімнати № 321, які якраз дружно чаювали там.

— Яка поліклініка! — здивувались вони. — Тут ми працюватимемо...

Це — сусіди з лівого крила будинку, де розміщений районний райвиконком. Поки вирішувється, а, може, й не вирішувється, доля приміщення, ця організація не дірає — займає потихеньку вільні кімнати. Якраз прийняли на роботу нового інструктора і поселили в кабінеті № 321, де колеги і справляють новосілля.

Покидаючи райком, знову звертаю увагу на таблички — однієї нема. Але щось заважає повірити, що в апартаментах цього будинку візьмуть верх демократичні принципи роботи, що його господарі будуть гостинно зустрічати і чомно розмовляти з відвідувачами. І ще закарбувався в пам'яті вираз обличчя колишнього і теперішнього першого в районі — неприємне і зверхнє. Не позаздриш колективу, який очолить цей представник партійно-державної ієрархії.

О. СТОЛЯРОВ.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК.